

sæt om grænsen mellem spontan abort og fødsel af et dødt barn.

Baggrunden for nedsættelsen af arbejdsgruppen var, at et stigende antal meget tidligt fødte børn nu overlever også før udgangen af 28. svangerskabsuge på grund af forbedret behandling, samt at det ofte er af stor psykologisk betydning for et forældrepar, der mister et barn, at hændelsen betragtes som en fødsel frem for en abort.

Arbejdsgruppen fremlagde i 1996 en redegørelse med titlen »Spontan abort eller fødsel – En vurdering af praksis og konsekvenser ved gældende regelsæt samt forslag til ændringer«. Redegørelsen, der blev sendt i offentlig høring, indeholdt for så vidt angik spørgsmålet om grænsen mellem dødfødsler og spontane aborter følgende vurdering og anbefaling:

»Arbejdsgruppen vurderer, at jo længere det afsluttede svangerskab har varet, jo større er kvindens/forældrenes behov for, at omgivelserne og samfundet accepterer og respekterer deres tab og den sorg, der er knyttet til at abortere eller at føde et barn, der er dødt, eller som dør umiddelbart efter fødslen.

Arbejdsgruppen **anbefaler**, ud fra overvejelser om forældrenes situation og specielt de psykosociale konsekvenser, der er forbundet med den nuværende grænsesætning samt ud fra en afvejning af de etiske, samfundsøkonomiske og praktiske konsekvenser:

- at grænsen på 28 fulde uger mellem spontan abort og fødsel af et dødt barn sænkes til 22 fulde uger. På dette tidspunkt har langt de fleste kvinder følt, at barnet bevæger sig, både kvindens og mandens opmærksomhed er skærpet på baggrund af den forestående forælderrolle, og nedsættelsen vil være i overensstemmelse med WHO's anbefalinger,
- at samfundets rutinemæssige tilbud og krav tager udgangspunkt i de nuværende bestemmelser, men knyttes til 22-ugers-grænsen.

Spørgsmålet om en nedsættelse af 28-ugers-grænsen bør efter arbejdsgruppens opfattelse forelægges Folketinget.«

Som det fremgår, var det arbejdsgruppens opfattelse, at en ændring af grænsen mellem spontane aborter og dødfødsler først og fremmest var båret af hensynet til forældrene og deres opfattelse af, at samfundet anerkendte deres tab. Arbejdsgruppen konstaterede, at ved 22 fulde uger vil langt de fleste kvinder have følt, at barnet bevæger sig. En stor del af forældrene – anslået til ca. 75 % - vil endvidere have set et levende færdigudviklet foster på ultralydsskærmen. Såvel kvindens som mandens opmærksomhed vil være skærpet på baggrund af den forestående forælderrolle.

Arbejdsgruppen konstaterede endvidere, at en nedsættelse af grænsen til 22 uger vil være i overensstemmelse med WHO's retningslinjer og dermed på linje med en række andre lande.

22-ugers grænsen er af WHO anvendt som et kriterium til bestemmelse af, fra hvornår dødelighed i sene graviditeter (perinatal dødelighed) optræder. WHO definerer således den såkaldte perinatale periode som begyndende ved 22 fulde uger.

Redegørelsen blev sendt i høring. I en stor del af høringssvarene blev der udtrykt enighed med arbejdsgruppens konklusion om nedsættelse af grænsen til udgangen af 22. svangerskabsuge. I en række af høringssvarene blev der udtrykt uenighed med arbejdsgruppens konklusion. Begrundelserne herfor var af forskellig karakter. I en del af høringssvarene blev det således anført, at spørgsmålet om en ændring af grænsen mellem spontan abort og dødfødsel af børn ikke kunne isoleres fra spørgsmålet om en øvre grænse for foretagelse af provokerede aborter. I en anden del af høringssvarene blev der udtrykt bekymring for, at en nedsættelse af grænsen til udgangen af 22. svangerskabsuge ville medføre en indskrænkning af kvinders adgang til provokeret abort.

I forbindelse med Folketingets behandling af forslag til lov om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse (L 76, fremsat den 27. oktober 1999, Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, side 1818ff, tillæg B, side 631, forhandlingerne, side 910ff, 8238ff og 8743ff), hvorved der skete en regulering af adgangen til at foretage provokeret abort på levedygtige fostre, bad Retsudvalget den daværende justitsminister om at kommentere et høringssvar fra Landsforeningen til støtte ved Spædbarnsdød vedrørende en samtidig nedsættelse af grænsen mellem spontan abort og fødsel (Retsudvalgets spørgsmål nr. 32 (L 76 – bilag 2 og 20)).

I høringssvaret anførte Landsforeningen til støtte ved Spædbarnsdød, at forslaget om indførelse i lov om svangerskabsafbrydelse af et levedygtighedskriterium på baggrund af praksis og viden om mulighederne for medicinsk at redde barnets liv indebærer en anerkendelse af, at der er tale om et barn. Landsforeningen hæftede sig ved, at flere udtalelser fastlægger levedygtigheden som indtræffende mellem 18. og 24. uge. Landsforeningen fandt derfor, at grænsen mellem spontan abort og dødfødsel burde nedsættes.

Justitsministeriet anførte i besvarelsen bl.a., at ministeriet var enig i, at der kunne være grund til at overveje en ændring af den nuværende grænse. Justitsministeriet anførte dog, at en eventuel ændring af grænsen ikke burde ske ved en ændring af lov om svanger-